

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Varhany a varhaníci v našem kostele
- Divadelní soubor Máj Praha ve Strašnicích
- Knižní okénko
- Pro děti
- Program bohoslužeb o Vánocích 2018
- Program farnosti

Moji milí,

chystáme se oslavit Vánoce. Nekonečný Bůh přijal z Panny Marie naši lidskou přirozenost. Stal se člověkem. Všichni bychom měli oněmět úžasem a divit se, že mu to za to stálo. Jedna z teorií o tom, proč se satan vzepřel Bohu, uvádí, že Bůh odhalil andělům svůj úmysl stát se člověkem. Tuto myšlenku prý ďábel nedokázal snést a postavil se ve své pýše proti takovému "slabému" Bohu. No a od té doby se snaží Bohu dokázat, jak pošetilý úmysl to byl. Tím, že systematicky ničí lidskou přirozenost.

Bůh s lidskou přirozeností přijal všechny přirozené okolnosti s ní spojené. Ta nejdůležitější, základní okolnost, ve které se lidská přirozenost na světě „objevuje“, je samozřejmě rodina. Nové lidské přirozenosti vznikají přirozeným způsobem v rodině, spolupůsobením otce a matky. Není to tedy náhoda nebo projev Boží libovůle, že přichází na svět jako člověk v rodině. Neseskakuje třeba jako dospělý člověk z nebe, nezhmotňuje se z ničeho nic nebo něco podobného. Rodí se matce, ze které přijímá tělo a hned vedle je svatý Josef, který je otcem jak před zákonem, tak i před samotným Ježíškem. Je to velmi zajímavá věc. Panna Maria nebyla samoživitelka, která by si dítě pořídila jako doplněk ke své kariéře, ani se Pán Ježíš nenarodil dvěma mužům nebo dvěma ženám. Nevznikl ze zkumavky. Nenechal se odnosit náhradní matkou. A mohli bychom pokračovat. Pro své dospívání potřeboval obyčejnou přirozenou rodinu vytvořenou sňatkem muže a ženy.

V současné době jsme svědky masivních kampaní proti této obyčejné, a přitom nesmírně důležité věci, kterou je rodina jako svazek muže a ženy, otevřený potomstvu. Slyšíme, že dnes už jsme jinde a takovýto model rodiny je překonaný a zastaralý. A tak se spolu třeba berou tři ženy, nebo tři muži, nebo něco mezi tím, nebo se jedna žena vdá za sebe samu, protože nikdo jiný ji přece nebude milovat dokonaleji. Zhoubná ideologie genderu (to, že rozdíly mezi mužem a ženou jsou pouze sociální konstrukta a je třeba je vymýtit) se tak projevuje v praxi. A děti? Ty si pořídíme ze zkumavky. A když jsme dva (tři atd.) muži? Nějaká žena nám je odnese, vždyť my jí za to zaplatíme. Nebo když už jsem díky vlastní kariéře na rození dětí příliš stará? Nevadí, mám někde uložená svá vajíčka a nějaká jiná žena, třeba v Indii, mi dítě odnese. Vždyť jí ty peníze přijdou k duhu, chudince.

Sestra Lucie, vizionářka z Fatimy, napsala v dopise kardinálovi Carlo Caffarovi, který ji žádal o modlitbu za projekt, kterým ho pověřil papež Jan Pavel II – jednalo se o založení Pontifikálního institutu pro studium manželství a rodiny – „Poslední zápas mezi Pánem a královstvím satana bude o manželství a rodinu. Nebojte se. Každý, kdo se bude snažit o posvátnost manželství a rodiny, bude mít protivníky a oponenty, protože toto je rozhodující otázka. Panna Maria už však rozdrtila hlavu satana.“

Co z toho všeho pro nás vyplývá? Nesmíme se bát v tomto zápase o člověka stát na Boží straně. Co by nám mohlo hrozit?

Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

(Řím 8, 35-39)

Bůh, který nás nekonečně miluje, se pro nás stal člověkem. Kež nás tato vánoční radost a zdroj naší naděje provází a posiluje.

Váš Otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Mikulášská nadílka

Ve středu **5. prosince** od 17.00 ve farním sále. Před začátkem rodiče odevzdají balíčky označené jménem dítěte do košů dole v suterénu.

■ Večer chval ve Strašnicích

V pátek **7. prosince** se od 19.00 uskuteční v prostorách divadla Miriam večer chval. Všichni jsou srdečně zváni.

■ Poutní mše svatá

Poutní mši svatou oslavíme v sobotu **8. prosince** v 18.00. Po mši svaté se můžeme setkat ve farní kavárně u prostřeného stolu. Samozřejmě přivítáme vaše příspěvky k pohoštění, případně pomoc s organizací. Předem děkujeme.

■ Adventní duchovní obnova

V sobotu **15. prosince** v čase 9 – 12.30. Obnovu povede P. Karel. Hlídnání dětí je zajištěno.

■ Svátost nemocných

V neděli **16. prosince** při všech mších svatých se bude konat udílení svátosti nemocných. Tuto svátost mohou přijmout nemocní a senioři. Je velmi vhodné se před přijetím svátosti také vyzpovídat.

■ Silvestr na faře

Letos opět srdečně zveme všechny farníky v pondělí **31. prosince**, po děkovné mši svaté od 17 hodin, na silvestrovské posezení v kavárně. Uvítáme pomoc s organizací, zábavným programem, hudbou, zpěvem či pohoštěním. Zájemci, hlase se v sakristii nebo u paní Lídy.

■ Program o Vánocích

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu vánočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Vánocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně půl hodinu přede mší svatou nebo i jindy, podle dohody. Rádi také navštívíme vaše nemocné u vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Přeji vám všem požehnaný Advent.

Váš Otec Karel

Dostali jsme smutnou zprávu – nedávno zemřel pan Radoš Cvrček, autor naší sochy P. Marie. Jeho manželka, paní Jitka Cvrčková, píše: Prosím o modlitbu za Radoše. Dostal silný zápal plic, den předtím viděl Pannu Marii a svého bratra (3 roky mrtev) u nás doma. Ležel 10 dní v umělém spánku. Denně jsme za ním chodili, zdálo se, že se uzdravuje. Pak jednou řekl: „Už abych byl v tom ráji...“. Zemřel ve spánku, bez bolesti. Moc nám všem chybí, byl to hodný, talentovaný, silně věřící člověk.

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ ■ PODZIMNÍ PRÁZDNINY V KLOKOTECH

V sobotu 27. října jsme z Hlavního nádraží vyrazili na důvěrně známé místo, do Klokot u Tábora. Téma podzimních prázdnin bylo nasnadě kvůli významnému kulatému výročí. Ambice dětí byly založit samostatný stát – Československo. Nebylo to ale vůbec snadné. Hned první den musely děti vyjednat mezinárodní podporu pro novou republiku, a tak zavítaly do USA, Francie, Velké Británie a Itálie. Mise byla i přes nepříznivé počasí úspěšná, vzniku nového státu nestálo nic v cestě.

To ovšem nebyl jediný úkol dne. Děti se staly poslanci a musely tak vymyslet jména svých politických stran, program a logo. V našem národním shromáždění tak zasedaly tyto

strany: ONA, Ne, bude nejlíp a Neboj, s námi to dotáhneš dál. Posledním uskupením byla strana Elita, tvořena vedoucími, kteří zastávali pozice ministra a ministryň. Hned na první večerní schůzi ukázali poslanci oddanost demokracii a odsouhlasili volební právo žen.

Ve slavnostní den, 28. října, jsme šli nejdříve na mši svatou, kde jsme si zazpívali na závěr českou národní hymnu. Zazněla i slovenská národní hymna. Odpoledne naši malí poslanci pokračovali v budování. Měli za úkol získat pro republiku státní symboly. Například poznat mezi několika hymnami tu českou. Správně sestavit velký státní znak, ze kterého jednotlivá zvířata „utekla“. Připíchnout lvovi z malého státního znaku všechny končetiny a dva ocasy, a ještě několik podobných úkolů. Po práci nastala legrace. Hráli jsme vybíjenou, která byla ozvláštněná tím, že jsme ji hráli mezi velkými kameny, které tvoří expozici u řeky. Byla to tedy vybíjená s prvky „schovyky“. Po studeném dni jsme se zahřáli teplou polévkou a čajem k večeři. Následovala pravidelná schůze, kde se projednávalo několik návrhů. Pohodlnou většinou prošel návrh na medomásko ke snídani.

Třetí den přišly první problémy. Národnostní menšiny v naší zemi nedokázaly vždy najít společnou řeč, a tak vznikaly rozbroje. Politické strany tak měly za úkol dojít ke kompromisu a rozepře urovnat. Každá skupina obyvatel měla ale trochu jiný názor, a tak se strany musely vypořádat s rozličnými požadavky. Poslanci naštěstí ovládali umění diplomacie a vše vyřešili.

Poslední den jsme postoupili do roku 1920. Na programu dne bylo sepsání ústavy. Podle historikových instrukcí děti vybíraly správné odstavce z návrhů a poté z nich sestavily tento důležitý dokument. Povedlo se. A to není to jediné, co se povedlo, počasí nám vyšlo aspoň poslední den. Na louce jsme tak mohli běhat jen v mikínách. Vanul i teplý vítr, což prospělo nejvíce našim drakům. Tedy ne všem, Vašíkův dráček se dodnes třepotá na vysokém smrku.

Československá republika měla své hranice, státní symboly, spokojené občany a základní zákon. Už nám tedy nezbývalo nic jiného než se sbalit, jet domů a tam vyprávět o báječném víkendů.

Děkujeme všem, kteří na nás mysleli, provázeli modlitbami a pomohli zajistit hladký průběh akce.

Anička Kafková

■ ■ SETKÁNÍ SPOLEČNĚ PRO EVROPU V PRAZE

Ve dnech 15. – 17. listopadu 2018 proběhlo v centru Mariapoli ve Víně 19. setkání iniciativy Společně pro Evropu, která usiluje o vzájemné přijetí a pochopení různých kulturních a politických identit. V této iniciativě se setkává a spolupracuje přes 300 křesťanských hnutí a komunit z různých církví. Jde o vytváření sítě vztahů v respektu k různostem. Iniciativa Společně pro Evropu chce být odpovědí na potřebu „kultury reciprocity“, ve které se mohou jednotlivci a různé národy vzájemně přijímat, poznávat, usmířit se, naučit se vážit a podporovat jeden druhého.

V rámci schönstattského hnutí, jehož jsme s manželem členy, jsme byli osloveni, jestli bychom se nechtěli podílet na přípravách tohoto mezinárodního setkání. Souhlasili jsme a spolu s dalšími přáteli z našeho hnutí a z hnutí fokoláre jsme se během půl roku sešli několikrát, abychom společně řešili logistické a některé konkrétní otázky setkání. Náplň samotné akce zajistil mezinárodní organizační výbor, který je složen ze stoupců různých hnutí a komunit – kromě výše zmiňovaných hnutí ještě např. Ymca, Sant'Egidio, Pravoslavné bratrstvo v západní Evropě a další.

V těchto měsících spolupráce na přípravách jsme prožili krásné chvíle vzájemného poznávání a sdílení. Spolu jsme např. připravili a zabalili perníčky jako dárky pro účastníky konference. Ostatní lidé z této místní přípravné skupinky se rozhodli, že při konferenci budou pomáhat logisticky a organizačně. Já a manžel jsme se naopak zaregistrovali jako řádní účastníci.

Nastal tedy začátek konference ve čtvrtek 15. 11. večer; těsně před zahájením jsem se dozvěděla, že budu muset občas moderovat na pódiu a také tlumočit jedno svědectví. Dodala jsem si odvahu, a nakonec jsem vše dobře zvládla. Přijelo 170 lidí z 22 zemí a z 53 hnutí a komunit, od mladé až po starší generace. Konference probíhala ve 4 jazycích – itaštině, angličtině, francouzštině a němčině.

První den byla prezentace iniciativy Společně pro Evropu. Zazněla dvě svědectví z Česka: mluvili pan Jiří Kratochvíl z fokoláre a manželé Múčkovi ze schönstattského hnutí. Popsali, jak tato hnutí prožívala období totality a dobu těsně po roce 1989.

Druhý den byly tři hlavní přednášky: historik Jaroslav Šebek mluvil o dějinách katolické církve v Česku a o dnešních výzvách; senátor Pavel Fischer popsal aktuální situaci České republiky ze sociálně-politického hlediska; P. Tomáš Halík nastínil vývoj české církve, mluvil o církvi během totality a popsal dnešní problémy. Kromě těchto přednášek jsme vyslechli také svědectví dvou ukrajinských duchovních a pana Nikolause Lobkowicze, všichni jsme se společně modlili a večer proběhl kulturní program v blízké restauraci. Jedna schönstattská rodina z jižní Moravy spolu s přáteli z fokoláre prezentovali českou kulturu (kroje, zpěv, víno, koláčky, prezentace moravské oblasti a jejích tradic).

Třetí a poslední den byla reflexe předchozích dnů a formulace výsledných bodů. Po společném obědě konference skončila, ale odpoledne od 16 h. do 18 h. bylo ještě setkání s organizačním výborem iniciativy. Tato akce byla otevřená pro všechny zájemce z Česka a při ní zaznělo mnoho zajímavých hlasů.

Setkání iniciativy Společně pro Evropu sice skončilo, ale dá se říct, že to byla jenom první jiskra, která má nastartovat nové nápady, nové akce. Mimo jiné je snaha uvést i do Česka oslavu 9. května jakožto dne Evropy dle webu may9.eu.

Pro více informací můžete sledovat oficiální web Společně pro Evropu: www.together4europe.org, kde budou postupně přibývat texty a nahrávky z konference.

Maria Elena Voctová Massa

■ ■ PRO KOHO JE MANŽELSTVÍ

Na svátek svaté Anežky České, v úterý 13. listopadu, jsme se po večerní mši svaté sešli ve farním sále k poslechu přednášky Jany Jochové „Pro koho je manželství, aneb Boj o manželství na naší politické scéně“. Paní Jana Jochová je předsedkyně spolku Aliance pro rodinu.

V úvodu přednášky nás seznámila se vznikem, vývojem a činností samotného spolku, jehož cílem je obhajoba rodiny. Postavení rodiny hlavně obhajuje u výchovy a vzdělávání dětí, ale jde i o všestrannou podporu rodiny založené na manželství jednoho muže a jedné ženy.

Proto je i spolek autorem Petice na podporu manželství. Paní Jochová nám vysvětlila důvody, proč se rozhodli petici založit a také představila základní argumentaci, která se opírá o dokumenty o rodině od papeže sv. Jana Pavla II.

Dalším bodem bylo představení hlavních ideových oponentů, kteří představují aktivisté LGBT hnutí. (LGBT – lesby, gayové, bisexuální a transgender osoby). Jejich kampaní je akce „Jsme fér“, za kterým stojí spolek Koalice pro manželství. Cílem kampaně je prosadit změnu, která postaví soužití dvou žen či dvou mužů na úroveň manželství. Svůj návrh prosazují s hesly „nikomu to neublíží“, „jde jen o změnu tří slov“ či „rodina se mění“.

V posledním bodu večera paní Jochová mluvila o situaci v Poslanecké sněmovně. V současnosti existují tři různé návrhy. Prvním je rozšíření pojmu manželství na homosexuální páry od kampaně Jsme fér. Druhým je návrh úpravy Ústavy od poslanců KDU-ČSL, který by definoval manželství jako svazek jednoho muže a jedné ženy. Před časem představil poslanec Patrik Nacher (ANO) třetí návrh. Ten spočívá v rozšíření práv registrovaných partnerů v oblasti majetkové, dědictví apod. Tento návrh ovšem nepočítá s adopcí dětí ze strany homosexuálních párů.

Každý návrh má podporu u části poslanců a my se můžeme modlit, aby se nakonec našlo co nejlepší řešení této důležité otázky.

Celý večer jsme zakončili diskusí, např. o podpoře ze strany politiků, církevních představitelů a také o tom, jak bychom mohli konkrétně pomoci my. Odpovědí může být šíření zmíněné petice, psát našim poslancům v Parlamentu a samozřejmě modlit se, modlit se, modlit se.

MarS

■ ■ ■ VARHANY A VARHANÍCI V NAŠEM KOSTELE

Dne 22. listopadu 2008, v den památky sv. Cecílie, patronky hudebníků, požehnal kardinál Vlk v našem kostele nové píšťalové varhany. Letos si tedy připomínáme 10. výročí této události. Článek naší varhanice Pavly Jůzové o historii varhan v našem kostele doplňujeme připomínkou doprovodného slova žehnajícího kardinála Miloslava Vlka a slovem o významu a důležitosti varhanního doprovodu od Jakuba Černého. Téma varhan uzavíráme zajímavými medailonky našeho (asi nejznámějšího) varhaníka, pana Bohuslava Korejse a také našich současných varhaníků. Všem, kteří v našem kostele doprovázeli či doprovází bohoslužby hrou na varhany, bychom tímto chtěli jménem otce Karla, otce Vladimíra a za celou farnost poděkovat za jejich věrnou a bohumilnou službu.

■ Slovo k žehnání varhan

Posvátná liturgie je vrcholem činnosti církve a nejvyšší bohopoctou, kterou skrze Ježíše Krista Bohu vzdáváme. Proto při jejím slavení usilujeme o to, aby byla krásná a po všech stránkách Boha důstojná. Srdci člověka odpovídá, aby chvála, dík a jásání před Bohem byly vyjádřeny i zpěvem s doprovodem nástrojů. V žalmech, kterými starozákonní člověk vyjadřoval své chvály, je uváděno mnoho nástrojů, kterými byly doprovázeny. Žalm 150 vyzývá: „Chvalte ho hlaholem trouby, chvalte ho harfou a citerou, chvalte ho bubnem a tancem, chvalte ho strunnými nástroji a flétnou, chvalte ho zvučnými cimbály...“ Hudební nástroje tedy nemohou chybět ani v liturgii novozákonní, která je vrcholným naplněním staletých chvalozpěvů vyvoleného národa. Všechny nástroje jmenované v žalmu se spojují v naší liturgii do jednoho nástroje – do varhan, které jsou královským nástrojem pro liturgii. Konstituce II. vatikánského koncilu o liturgii výslovně jmenuje jako doprovodný nástroj liturgie „píšťalové varhany“, které zněly tradičně po staletí v křesťanských chrámech a katedrálách. Je proto mimořádnou událostí pro tento krásný chrám, že mohu dnes pro společenství farnosti Neposkvrněného početí Panny Marie požehnat přirozené píšťalové varhany, tento královský nástroj místo umělého zvuku elektronických varhan.

Miloslav kardinál Vlk

■ Proč je v liturgii hudební doprovod, a třeba právě ten varhanní, důležitý?

Že má hudba v liturgii své nepopíratelné místo dokládá fakt, že je její otázce věnována i kapitola v konstituci o liturgii (Sacrosanctum concilium) II. vatikánského koncilu. Otcové církevní hudební tradici označují jako „nedocenitelný poklad, který vyniká nad ostatní umělecké projevy především tím, že je to bohoslužebný zpěv, vázaný na slova liturgie.“ Liturgie s ní prostě počítá. Každá část liturgie hodin, vyjma uvedení do první modlitby dne,

začíná po úvodu hymnem, tedy písní. Při každé bohoslužbě slova je vybrán žalm, opět původně zpívaná hebrejská poezie, každá mše má své antifony, které se většinou nahrazují písní, ale opět jsou to místa, kde se se zpěvem počítá. Stejně tak jako dva stálé chvalozpěvy Gloria a Sanctus. Hudba dodává liturgii charakter toho či onoho období, dává nám hlouběji proniknout do tajemství, které v liturgii slavíme. To je ta její provázanost se slovy liturgie. To liturgickou hudbu také výrazně odlišuje od jiného druhu umění. Třeba malované obrazy mohou být velkým přínosem, zobrazovat jinou rovinu než text, ale nejsou součástí liturgie. Hudba však ano.

Zároveň se nám v hudbě promítají staletí našich dějin. Spojujeme se tak s dědictvím předků. Dává nám možnost, abychom o toto dědictví pečovali, co je v něm dobré dále předávali a také další vytvářeli. Tedy nejen abychom udržovali a hledali uplatnění pro staletými protříbenou hudební tradici, ale novou tvorbou rozvíjeli. Přáním koncilu bylo, aby lidé dostali větší prostor pro aktivní účast na liturgickém slavení. Je jen na nás, abychom se této možnosti chopili a podíleli se na zpěvu. My varhaníci se pak tomu snažíme pomáhat.

Také k postavení varhan se vyjádřili otcové na koncilu a přeji si, aby byly chovány ve velké úctě jako tradiční nástroj, jehož zvuk „*dovede dodat církevním obřadům podivuhodný lesk a mocně povznést mysl k Bohu a k vyššímu světu.*“ Je to monumentální nástroj, který ve své barevné pestrosti dává široké možnosti pro dokreslení atmosféry. Ať už jde o slavnostní lesk mohutného varhanního pléna nebo naopak jemné rejstříky. Zvláště pak u velkých nástrojů je opravdu nepřeborné množství barevných kombinací. A to všechno přirozeně na základě akustiky. Možná i tím si varhany navždy zachovají svou důstojnost a hodnotu.

Jakub Černý

■ Historie varhan v kostele Neposkrvněného početí Panny Marie ve Strašnicích

V létě 1930 byla v Praze Strašnicích dokončena stavba fary a farní kaple Neposkrvněného Početí Panny Marie a posvěcena 31. srpna. Již tehdy se ale počítalo se stavbou velkého farního kostela vedle již stojící budovy. Na nový kostel si museli farníci ještě velmi dlouho počkat, ale varhany zněly při bohoslužbách od počátku farnosti.

Prvním ředitelem kůru se stal Miloslav Vacín a spolu s ním na kůru také působila Anna Hlávková, dcera Petra Novotného – váženého místního truhláře, jehož rodina se velice zasloužila nejen o založení samostatné farnosti ve Strašnicích (1929), ale i o vybudování fary a kaple, která sloužila až do roku 1994. Na kůru, umístěném z boku kaple, stálo harmonium, které bylo později nahrazeno jiným, větším. V letech 1966–1969 byla kaple upravena v duchu Konstituce o posvátné liturgii (Sacrosanctum Concilium). V září roku 1968 byly postaveny dvoumanuálové varhany od P. Karla Břízy, které sloužily až do dokončení nového kostela.

Stavba nového kostela byla zahájena na podzim roku 1992 a v pátek 17. 6. 1994 byl kostel slavnostně posvěcen. Varhany z farní kaple byly v novém kostele zvukově nedostačující, ale zároveň již nezbyly finanční prostředky na pořízení pišťalových varhan, byly proto pořízeny třimanuálové digitální varhany.

V roce 2008 byly na kůr umístěny nové pišťalové varhany s mechanickou trakturou od Josefa Brachtla a Jaromíra Kánského, které uhradily Společnost pro duchovní hudbu a Psalterium s.r.o. Původně byly tyto varhany objednány pro Komunitní centrum Matky

Terezy v Praze Chodově, ale během stavby varhan se ukázalo, že vzhledem k jejich velikosti je tam nebude možné dát. Bylo proto rozhodnuto o jejich umístění do našeho kostela. Dne 22. listopadu 2008 byly varhany slavnostně požeňány.

V zadání byl požadavek na možnost snadného transportu jednoho z varhanních strojů. Vznikl tak „dvojpositiv“, lépe řečeno velký positiv, do kterého je vložen truhlový positiv, který lze pomocí kolejknic vysunout. Oba positivy tak mohou hrát samostatně. Truhlový positiv plní funkci I. manuálu, velký positiv je jako II. manuál. Každý z nástrojů má vlastní ventilátor a měchy, jsou tak na sobě svým způsobem nezávislé. Lze využít přetahovací manuálovou spojku. Truhlový positiv – I. manuál – má také navíc transpoziter, který umožňuje zvýšení či snížení o půltón.

Rozložitelnost na dva nástroje je výhodou a nevýhodou zároveň. Přístup k truhlovému positivu je možný jen po jeho vysunutí, pokud dochází k transportu mimo kostel, probíhá následně delší (cca jeden až dva týdny) „aklimatizace“, kdy si nástroj „zvyká“ na prostředí, což se projeví mj. rozladěním a vždy je nutné povolát varhanáře. Přestože byl koncipován jako „cestovní“, ukazuje se, že mu delší „cestování“ až tak moc nesvědčí. Protože je většinu času vsunut do velkého positivu, mívá mírně odlišné vnitřní klima, což je někdy patrné zejména ve zvuku a dochází tak k tomu, že s velkým positivem neladí.

Celý nástroj lze považovat za velmi zdařilý a zvukově vyvážený. Slouží k doprovodu bohoslužeb a k příležitostným koncertům.

Pavla Jůzová

■ Varhanici strašnické farnosti

Před deseti lety, v roce žehnání nových píšťalových varhan, si pan **Bohuslav Korejs** připomínal již neuvěřitelných 55 let své varhanické služby ve strašnické farnosti. Takto jeho důležité životní momenty zaznamenala kniha Milana a Marie Mocových „Strašnickou farností od počátku po současnost“ (Portál, 2014): Základy varhanní hry se Bohuslav Korejs naučil od svého otce. Ve čtrnácti letech poprvé veřejně vystoupil jako varhaník, doprovázel písně při májové pobožnosti v pražském kostele sv. Kříže. Po skončení války založil „Svatojakubský dětský sbor“. V roce 1953 založil a řídil „Sbor pražských literátů“, tehdy spolupracoval s varhaníkem Jaroslavem Vodrážkou. Vedle zaměstnání studoval soukromě gregoriánský chorál u prof. Miroslava Venhody a řídil „Dětský pěvecký sbor Bendl“ v Praze – Holešovicích. Od roku 1964 pak působil jako ředitel kůru chrámu Matky Boží před Týnem. Liturgická reforma II. vatikánského koncilu počítala s užíváním národních jazyků i se zavedením nových liturgických zpěvů. Ty ovšem dosud nebyly vytvořeny. Proto Bohuslav

Korejs po roce 1969 postupně zhudebnil řadu žalmů v českém jazyce a utvořil jednotnou soustavu pro všechny tři roční cykly bohoslužby. Prof. ThDr. Jan Matějka později doporučil tyto žalmy ke knižnímu vydání. Publikace vyšla v roce 1984 pod titulem „Zpěvy s odpovědí lidu“ a je v českých zemích dosud nejužívanější hudební příručkou chrámových varhaníků. Po roce 1989 se Bohuslav Korejs stal pedagogem na „Týnské vyšší odborné škole“. Od roku 1992 působil rovněž na Teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Během své dráhy varhaníka a pedagoga vychoval mnoho varhaníků, z nichž nejméně dva hrají pravidelně právě v našem kostele.

V roce 2006 bylo jeho celoživotní dílo oceněno čestným uznáním České biskupské konference. O letošních Vánocích oslaví pan Bohuslav Korejs 93. narozeniny.

„Vzpomínám si, jak za mnou nahoru po mši přišel jeden starý pán, který už dnes bohužel nežije, a velice přátelsky mi sdělil, že můj zpěv přes mikrofon zní dole jako bučení krávy.“ Takto vtipně otevírá okénko současných varhaníků strašnické farnosti **Kryštof Suchý**. Ke hře na varhany ho před lety přivedl P. Jan Houkal. Během jedné putovní akce v severních Čechách chyběl na nedělní mši varhaník, tak P. Houkal Kryštofa oslovil, ať to zkusí. A takto on sám na své začátky u varhan vzpomíná: „Bylo to divoké. Do té doby jsem na varhany nehrál, pouze na klavír, takže jsem pro jistotu vynechal pedály. Byly to staré nemotorné vesnické varhany a já úplný laik, tak asi tušíte, jak to vypadalo. Když jsem měl hrát potichu, hrálo to nahlas a naopak. O průběhu mše z varhanického pohledu jsem také nic nevěděl, tak mne Jan musel nahlas organizovat od oltáře. A byl to opět Jan Houkal, který mne navzdory mému prvotnímu nezdaru požádal, jestli bych nemohl někdy zahrát ve Strašnicích. Domluvil mi schůzku s Bohuslavem Korejsem, který mne seznámil se systémem varhanní liturgické hudby obecně, kdy a co hrát a kdy naopak v žádném případě nehrát, které svátky mají přednost před jinými a podobně. Jestli se dobře pamatuji, byl to právě on, koho jsem měl tehdy na nedělní mši nahradit, což byla samozřejmě velká zodpovědnost.“

Kromě toho, jaké byly začátky u varhan, jsme se našich varhaníků ptali také na to, jakým způsobem podle nich může hudba (ať už její poslech nebo "produkce") přivádět lidi k víře nebo blíže k Bohu: „Někde jsem slyšel, že varhaničení dělá člověka nevěřícím. Zřejmě tím dotyčný myslel, že varhanní provoz během mše člověka odvádí od soustředění a rozjímání nad obsahem liturgie. Osobně si to nemyslím, je to jen trochu jiný prožitek, takový trochu víc při zemi. Ale i když člověk zrovna vytukává čísla písně, instaluje mikrofon a podobně, tak nějak vnímá, že to vše má jakýsi jiný, řekněme vyšší smysl, když se to děje během mše.“

V jednom zapadlém městečku v jižních Čechách, odkud pochází část mé rodiny, býval v kostele nápis: „Kdo zpívá, dvakrát se modlí.“ Nevím, jestli je to správně matematicky vyjádřeno, ale něco na tom určitě bude. Zatím jsem neslyšel liturgickou hudbu, která by mne vyloženě odpuzovala a odváděla od Boha. O hudbě mimo liturgii už toto říct nemohu. Nicméně si myslím, že umění obecně, je-li myšleno upřímně, člověka směřuje k něčemu, co ho přesahuje a odtud je k Bohu jen velmi blízko. A čím mě tato služba obohacuje? Jak říkáte, je to služba, což asi nejlépe vyjadřuje podstatu věci. Nicméně jde o službu krásnou, pestrou a bohumilbou, která mne stále nepřestává bavit a zároveň mi dává i určitý pocit užitečnosti.”

Kryštof Suchý

„Pokud se varhaník „podělí“ o své duchovní prožívání s přítomnými, může je velmi oslovit. Jako varhaníci si také ale musíme přiznat, že někdy můžeme svou hrou lidi od Boha i „odhánět“, říká upřímně o varhanické službě naše varhanice **Pavla Jůzová**. Ke hře na varhany, stejně jako na strašnický kůr, ji přivedl dlouholetý strašnický varhaník a regenschori v chrámu Matky Boží před Týnem Bohuslav Korejs. Nejdříve chodila na kůr zpívat, pak cvičit ještě na elektrofonické varhany a občas něco zahrála při bohoslužbě, až se dostala k samostatnému doprovázení celé liturgie. I Pavly jsme se zeptali (nejen) na to, jakým způsobem může hudba lidi přivádět blíže k Bohu:

„Způsobů je asi mnoho. Za velmi důležité považuji vztah varhaníka k Bohu a k liturgii. Při bohoslužbách jsou sice varhaníci jakoby daleko od ostatních věřících, ale zároveň jsou součástí přítomného společenství. Pokud se předem připravují a liturgii duchovně prožívají, může to být na jejich hraní znát. Pokud si jdou „jen zahrát“ a předvádět se, tak se to také na jejich hraní projeví.

Hudba může lidi do kostela přitáhnout, např. když navštíví koncert zajímavé duchovní hudby. V některých případech ale může „kostelní“ hudba působit opačně, což ale hudebníci nemohou moc ovlivnit. Například když někdo, kdo dosud v kostele nebyl, přijde na pohřeb a kostel se zvukem varhan mu navždy připomíná tu smutnou událost.“ U varhan ovšem bývá i veselo: „Kdysi jeden varhaník cestou do kostela šlápl do psího exkrementu a všiml si toho až ve chvíli, kdy začal hrát a na pedálnici se objevil tento exkrement. Ani na chvíli nezaváhal, seběhl pod kůr, kde vzal Katolický týdeník a utřel botu i pedálnici. A komentoval to slovy: „Aspoň k něčemu jsou ty noviny dobrý.“

Čím ji tato služba obohacuje lze slovy prý jen těžko vyjádřit: „To, co vyjádřit lze, je radost ze strašnického společenství a možnost se aktivně zapojit. V některých kostelích má varhaník ještě navíc možnost se od podzimu do jara otužovat, za což mu je „odměnou“ téměř celoroční „kostelní rýma“. Tak se mi nedivte“, dodává Pavla, „že vytáhnu teplé oblečení až poté, kdy se venkovní teplota dostane pod nulu. Svou „kostelní rýmu“ si ale musím opatřit jinde, v našem kostele je totiž poměrně teplo.“

Pavla Jůzová

„Dostalo se mi zvláštního daru, že mám možnost se takto jedinečným způsobem podílet na slavení liturgie. A popravdě musím přiznat, ne vždy si tohoto daru vážím tak, jak by se slušelo. Víte, hudba je jedna velká a podle mě zcela neobsažitelná krása, kterou Pán Bůh světu dal. A varhany jsou překrásným nástrojem,“ říká o své službě varhaníka a svém nástroji **Jakub Černý**.

„Hrát na varhany jsem zatoužil už v dětství. K hudbě i víře jsem byl veden v rodině, a když jsem v šesti letech začal chodit do sboru a na klavír, už tehdy jsem věděl, že chci jednou zasednout za varhany. Tento můj dětský sen se naplnil v roce 2009, kdy jsem si začal „potajmu“ zkoušet varhany v Družinské kapli u sv. Ignáce (ten nástroj se v té době nevyužíval, stejně jako kaple už nesloužila k bohoslužbám). Tam si mě jednoho dne všiml tehdejší rektor kostela P. Josef Čunek. A zajistil mi výuku u Tomáše Pindóra, v té době

hlavního varhaníka. Ten mi předal úplné základy a později jsem v září 2010 nastoupil do varhanického kurzu na pražském arcibiskupství. Nicméně, poslání chrámového varhaníka je především službou, takže snad bylo na počátku i Boží (po)volání.

Když jsem navštěvoval varhanický kurz, potřeboval jsem cvičit a být v kontaktu s mechanickým nástrojem. Můj strýc a zdejší farník, Karel Kamarád, mi dohodl v lednu 2011 schůzku s P. Balíkem, který mi zde ve Strašnicích dovolil cvičit. Zároveň mě poprosil, jestli bych občas nepřišel zahrát na mši v sobotu ráno, že bývá tichá. Měl jsem hrát aspoň jednou do měsíce, ale začal jsem v podstatě každou sobotu a zároveň jsem s hraním občas vypomáhal i přes týden. Později přibýly pátky večer a do dvou let jsem se od sv. Ignáce do strašnické farnosti de facto přestěhoval. Zde ve Strašnicích jste se mě ujali a poskytli mi nový domov. V prosinci 2015 jsem převzal i sobotní večerní mše a neděli v 7 hodin ráno po panu Korejsovi, který ze zdravotních důvodů přestal hrát.

Nakolik hudba může přivádět k Bohu nebo k víře je dle mého názoru záležitost dosti individuální. Je dobré si uvědomit, že každý jsme v něčem jedinečným člověkem a každý máme navázaný jedinečný osobní vztah s Bohem. Hudba však dává prostor, ve kterém je možné tento vztah rozvíjet.

V dějinách jsme svědky hlubokého provázání hudby a náboženství. Svou úlohu v tom určitě sehrála i zhudebněná poezie. Řým má tu výhodu, že se dobře pamatuje, takže nejstarší díla vznikala právě ve verších, ať ve starověku nebo středověku. Vzpomeňme zde v Čechách na nejstarší píseň Hospodine, pomiluj ny!, dodnes se zpívá. Stejně tak v Polsku Bogurodzica. Že se písně dobře pamatují, využíla také reformace. Vždyť v době, kdy nebyla většina populace schopná číst a psát, dobře zapamatovatelné texty písní sehrály důležitou úlohu.

Hudba dává možnost vyjádřit emoce, ať už jde o smutek nebo radost, střídmost nebo oslavu. Mnohdy je nám dokladem nejen geniality, ale i silného náboženského citění jednotlivých autorů, a to napříč konfesemi. A nemusí jít o hudbu určenou pro liturgii. Osobně si myslím, že už asi nikdy nevzniknou tak hluboká díla duchovní hudby, jako mnoho oratorií

v baroku. Často také skladatelé v kompozici promítají své životní situace a prožitky. Nemohu nepřipomenout světově proslulého Antonína Dvořáka, který byl také varhaníkem v Praze a hluboce věřícím člověkem. Když psal svoje Stabat Mater, prožíval velkou životní krizi a spojil se tak s osobou Panny Marie, která, tak jako on, prožívá pod křížem smrt svého dítěte. Vložil do tohoto díla, které je zároveň zhudebněnou modlitbou, celý svůj život, své emoce. A to jsou věci, které z těch děl dýchají. A myslím, že s interpretací a improvizací je to podobné.

V liturgii má hudba ještě jednu ohromnou výhodu, totiž že (v rámci možnosti) sjednocuje v rytmu i tónu. Představte si plný kostel vylíčený se Otčenáš nebo Vyznání víry. To jsou poměrně dlouhé modlitby a každý si v nich „drží“ svoje tempo a svůj tón. Lidé na sebe různé čekají, občas je někdo napřed, někdo pozadu. Zatímco když se zpívá, tak se všichni zpravidla a dle svých možností sjednocují.

Když to shrnu, hudba v sobě skrývá prostor a hloubku, která ale může být pro někoho nepřístupná a hudba jej vůbec neosloví. Také se ale najdou mnozí, kteří v ní svou víru prohloubí. Mně osobně hudba i ve víře velmi pomáhá rozvíjet city či dokreslit atmosféru. A možná ve chvílích, kdy jsem nejslabší a nejraději bych všeho nechal, v takových těch chvílích únavy a ztráty naděje, mi právě také hudba pomáhá vzchopit se.

Ne všechny zážitky na kůru jsou však vždy příjemné, např. před opravou střechy pronikl déšť několikrát i na kůr. A to jsem se opravdu bál, aby do nástroje nenapršelo. Pršelo snad ze všech stran, pokaždé jinam, ale do nástroje Bohu díky nikdy. A úsměvná historka varhanická? Nějakou mám, ale to by ani nešlo zveřejnit. Ono totiž lidé v kostele zapomínají, že varhaník sídlí nahoře a shora také téměř všechno vidí...

Služba varhaníka mi přináší možnost osobního rozvoje. Obohacuje mě ve zkušenostech, také se při ní rozvíjím i po hudební stránce. Navíc, když je potřeba vypomocet i na jiných místech, dává mi možnost poznat nové lidi a nové farnosti a otevírá tak obzory.

Je to posláná a mnohdy vskutku náročná služba, nemám chvilku klidu. Když si všichni jdou užívat sobotní letní počasí, tak já hraji na svatbě, protože se téměř nikdo nebude brát při sychravém podzimu, ale v létě při sluníčku. Nejednou mně přepadla únava a řekl jsem si, že už nejdu, že už nevstanu. Nebo přijde nespokojený věřící, že on by to chtěl takhle a za pár sekund přijde jiný a chce úplný opak. Ale pak stejně znova sedím za tím nástrojem. Nejvíc je mi líto těch, kteří to se mnou musí takhle snášet, ať je to rodina, ať jsou to farníci. A děkuji jim za to, že to vydrželi.

Jakub Černý

■ ■ ■ **DIVADELNÍ SOUBOR MÁJ PRAHA VE STRAŠNICÍCH** —

„Po letech se znovu scházíme v prostorách, které považujeme za domovskou scénu,“ říká o působení Divadelního souboru Máj Praha na prknech divadla Miriam jeho současná vedoucí a zároveň dcera zakladatele a prvního vedoucího souboru Máj, paní Magdalena Mikešová. Jelikož si tento divadelní soubor připomíná každoročně začátkem listopadu svůj vznik, a jelikož je v tuto dobu divadelní sezona v plném proudu, vyptali jsme se paní Mikešové na vše, co se Divadla Máj týká – kdy a jak vzniklo, co se skrývá pod názvem MÁJ, pro koho soubor tvoří a hraje, jaké jsou úspěchy divadla a na jaká představení se v nejbližší době můžeme těšit přímo u nás ve farním sále divadla Miriam.

„Divadlo MÁJ Praha vzniklo 1. 11. 1956 z popudu ředitele Ústředního kulturního domu dopravy a spojů (později ÚKDŽ a nyní Národní dům na Vinohradech). Původní název divadla je Malé avantgardní jeviště, ale záhy nad A přibyla čárka a soubor vstoupil do povědomí diváků jako Divadelní soubor MÁJ a působil v Divadle MÁJ na Korunní třídě. Zakládající členové byli divadelníci ze souborů, kteří působili v objektu divadla již v předcházejícím období spolu s dalšími divadelníky, kteří do nově vznikajícího souboru přišli s vedoucím souboru Františkem Mikešem.

V prvních letech měl soubor asi 70 členů a každý rok připravil nejméně čtyři inscenace a od počátku hrál pro dětské i dospělé diváky. Záhy se MÁJ zařadil mezi nejúspěšnější soubory v tehdejším Československu a hrál pravidelně na řadě přehlídek a festivalů. Opakovaně postoupil i

na Jiráskův Hronov (celorepublikový festival amatérského divadla s mezinárodní účastí, v roce 2010 vyznamenán organizací UNESCO, pozn. red.) Představení na přehlídkách provázela četná kolektivní i individuální ocenění. Od poloviny šedesátých let již nemohl soubor hrát a zkoušet v prostorách Divadla MÁJ a tím skončilo jeho nejúspěšnější období. Soubor zkoušel v různých dalších prostorách ÚKDŽ, někdy i nevhodných, a téměř vůbec zde nehrál. V té době ještě více jezdil na zájezdy a hrál i v kulturních domech po celé Praze. Počet členů souboru klesl na dvacet až třicet a soubor obvykle nastudoval každý rok jednu inscenaci pro dospělé a jednu pro děti. Situace se opět zlepšila na konci 70. let, kdy zřizovatel poskytl souboru prostor vlastní zkušebny a také možnost pravidelně hrát představení v Malém sále Radiopaláce.

Od roku 1993 má soubor vlastní právní subjektivitu a nový název Divadlo MÁJ Praha. Vystřídal řadu prostor, kde zkouší a hraje, delší období v Karlínském spektru a v Domě dětí v Modřanech, až zakotvil v roce 2010 v sále divadla Miriam při kostele Neposkvrněného početí Panny Marie ve Strašnicích. Předtím již zde nazkoušel v roce 1997 inscenaci pro děti Pohádka do dlaně.

Možnost pravidelně zkoušet a také opakovaně hrát v divadle Miriam znamenalo pro soubor výrazné zlepšení podmínek, zvýšil se opět počet inscenací, které soubor každý rok nastuduje, a také máme větší počet repríz.

Nejvíce se současné zázemí asi projevilo při hře pro dospělé Její pastorkyňa, kterou jsme nastudovali k 60. výročí založení souboru. Na inscenaci se podílí téměř celý soubor, přizvali jsme i hosty a požádali o režii profesionálního režiséra Jaroslava Kodeše. Po mnoha letech jsme opět nastudovali inscenaci, na kterou chodí diváci i opakovaně a získali jsme i řadu ocenění na festivalech včetně postupu na Jiráskův Hronov. Paradoxem je, že titul, který si režisér vybral, jsme přijali s velikými rozpaky, protože českou klasiku jsme téměř v souboru nehráli, ale při práci nás režisér přesvědčil, že dobrá klasická hra může rezonovat i v současnosti, protože lidé a životy, které žijí, se v mnoha ohledech zase tak nemění.

Samozřejmě zachováváme tradici a hrajeme stále i představení pro děti – v současné době je to Perníková chaloupka aneb Jenom jako v režii Magdaleny Mikešové a s režijním podílem všech zúčastněných herců, a pohádku O mlynáři Jankovi a Cecilce ze zámku aneb Lesní pohádka v režii Pavla Vadlejcha.

Jelikož spokojení diváci jsou divadlu vždy tou nejlepší reklamou, přidáváme na závěr recenzi, která Vás nenechá na pochybách, že přinejmenším divadelní představení Její pastorkyňa se opravdu vyplatí shlédnout.

Obě pohádky bychom měli hrát v Miriam v lednu a v únoru. Její pastorkyňa patrně v únoru.

K divadlu samozřejmě patří i mnoho společných zážitků, přebreptů a někdy i nečekaných reakcí diváků. Legendární je například přebrept dvorní dámy v Pasáčkově vepřů, která obměnila text *Princezno, připni si růži na šaty* za text *Princezno, připrdni si růži na šaty*. Pro partnery na jevišti to byla těžká zkouška sebeovládání.

Některým z nás ovlivnil Máj i osobní život. Někdo si zde našel životního partnera, v souboru hrají dnes i dospělé děti dlouholetých Májovců a v jednom případě v Máji hráli postupně maminka a tatínek, dcera a posléze i vnučka.

Prakticky to znamená, že v Její pastorkyňa hrají Kostelničku a Jenůfu Marie a Eliška Weigrichtovy a v dalších rolích mohou vidět diváci také Magdalenu a Kateřinu Procházkovou.“

Právě Magdalena Procházková se nám svěřila súsměvným postřehem bystrého návštěvníka jednoho z jejích divadelních představení:

„Coby mladé děvče jsem v jedné pohádce hrála princeznu. Jmenovala se Pohádka bez prince a v království řešili, jak princeznu vdát, když princů je valný nedostatek. Až jednoho dne se jeden ohlásil na návštěvu. Bylo to poslední představení na konci sezóny, protože v té době už jsem byla v šestém měsíci těhotenství. Hrála jsem, jak moc se těším a měla jsem repliku: Princ? Prince jsem ještě v životě neviděla. A přestože jsme se snažili volnými šaty a šerpou můj stav skrýt, z hlediště se ozvalo: Tak tahle už ho rozhodně vidět musela.“

„Na představení amatérského divadla Máj jsem šla s tím, že to nějak protrpím a pak se budu společensky tvářit a říkat, že to bylo zajímavé.

Byla to BOMBA – nejlepší divadlo, které jsem viděla za posledních pět let! Bez dechu jsem sledovala upřímné emoce v tom nečistším provedení, dva kapesníčky jsem posmrkala za Kostelníčku, za její lásku k adoptovanému dítěti, kvůli kterému musí (nechce, ale nemá na výběr) vraždit. Tolik šílené lásky, nenávisti, obětování a na konci zralé lásky bez přehrávání a póz v hodině a půl vám žádná státní scéna nezaručí. Taková pokora k textu se dnes už nevidí.

Díky všem hercům, Kostelníčce zvlášť, díky režisérovi, dramaturgovi, díky tvůrcům scény. Dávám šest z pěti možných hvězdiček.

K. K., září 2017, zdroj: FB Divadla Máj Praha

Pišťe si do svých diářů: Divadelní soubor Máj Praha, Její pastorkyňa, Divadlo Miriam, únor 2019. Více na www.divadlomaj.cz.

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Pravou rukou jsem se držel skály a nohy mi poskakovaly. Kamarád Dano byl asi o tři metry níž, tak jsem na něj zavolal: „Dano, Dano!“ „Už Ti nemůžu pomoci! Neměl ses tam zastavovat ...“ Ptám se ho: „A co teď?“ „Spadneš!“ „A co mám dělat?“ „Nohy od stěny, ať se co nejmíň omlátíš.“

Dolů byl opravdu hrozivý pohled. Díváš se do hloubky třiceti metrů pod sebou, je to jako z kostelní věže. A k tomu víš, že určitě spadneš. ... Pomalu se mi začala otvírat dlaň. Už jsem visel jen na jedné, nohy se mi pořád klepaly. A pak už nic.

Vyprávění o horolezeckých výpravách Mariána Kuffy, slovenského římskokatolického kněze, jsou stejně tak napínavá jako příběhy z jeho bohosloveckého a kněžského působení mezi lidmi na okraji společnosti. Původně neplánoval stát se knězem. Těšil se, že založí rodinu. Když ho po pádu z dvaceti metrů šestnáct hodin sundávali z Gerlachovského štítu, aby ho odvezli do popradské nemocnice, tehdy poprvé začal uvažovat nad svým životem a nad tím, k čemu tady jsme a kam míříme. Jeho odpověď za záchranu života byla jasná: „Bože, ty jsi mi dal život, vrátím ti ho zpátky, a ještě posvěcený. Budu se věnovat těm, kteří to potřebují nejvíce“. Do semináře nastoupil téměř jako třicetiletý a ještě coby bohoslovec mu byla na jeho žádost svěřena farnost v Žakovcích. Zde už se téměř třicet let věnuje bezdomovcům, alkoholikům, bývalým vězňům, problémové mládeži.

Marián Kuffa se narodil 24. prosince. Jeho knihy plné velkorysosti, pokory a Božího milosrdenství jsou ideálním čtením jak pro dobu postní, tak pro radostné období Vánoc. Žádná z jeho knih nechybí ve farní knihovně a všechny se čtou jedním dechem.

Marián Kuffa: Kazatelna život aneb V nebi najdeš prostitutky, vrahy a zloděje (Nakladatelství Cesta Brno, 2015)

Nedávno se mi dostala do rukou kniha příběhů P. Kuffy „Kazatelna život“. Hned jsem ji začala číst. Nečekejte román, těšte se na krátké příběhy, které píše život a které P. Marián podává jako z kazatelny svěžím osobitým způsobem. Stručně a věcně vylicí situaci, příběh lidí, o které se na faře stará. Má pochopení, porozumění a srdce dokořán otevřeně pomoci i tomu poslednímu zloději, vrahovi a prostitutce. Proč se pouští do tak svízelných situací? Snaží se žít evangelium na 100 %. Když Pán Ježíš žil s celníky a hříšníky, žije tak s nimi i on. A dokáže se vžít do jejich situace, rozkrýt příčinu jejich pádu, podává pomocnou ruku a nabízí obrácení. Nikoho nenutí, pozve, nabídne pomoc a čeká, zda vůbec dotyčný nějakou pomoc chce.

Jeho krátké příběhy nastavují zrcadlo. Zpovědní zrcadlo. Jeho pokora bydlet na zchátralé faře, denně řešit konflikty. Jak to zvládá? Odpověď najdeme mezi řádky – střelná modlitba k Duchu svatému, úcta k Panně Marii a velmi častá otázka – Pane, jak ty bys to dělal na mém místě, v této situaci? Děťství P. Marián neměl jednoduché, ale maminka jej vedla k úctě k Panně Marii, k modlitbě růžence, otec k poctivé práci.

Když už má všeho dost a je unavený, sedne na koně a jede do hor. Vráti se svěží, odpočatý a má sílu pokračovat. Všechny práce, těžké, namáhavé, dělá s lidmi společně. Má tak mnohem víc příležitostí naslouchat lidem a ihned reagovat na jejich problémy.

„Regulovčik je kněz ve vaší farnosti“, píše v jednom příběhu. „Vojenský regulovčik má také spoustu chyb, ale ví, kam koho poslat. Z asfaltky na hrbolatou cestu, to se nám nelíbí, ale on ví, co dělá... Někdy ho převálcuje naše pýcha, náš hněv, naše domýšlivost.

Obrazně řečeno, zahyne naší vinou.“

„Pane faráři, máme tu onkologický případ, bezdomovec, nemá kartičku, peníze, nic. Jestli si ho nevezmete vy, musíme ho poslat na ulici. – Dobře, dovezte ho... má nesmrtelnou duši.“

„Cesta pýchy znamená: služte mi. Cesta pokory: Ukažte mi, kde mám sloužit.“

„Jestli chceš, aby bylo tvé děvče šťastné, a vroucně ji miluješ, tak se ožeň.

Jestli chceš, aby byl tvůj chlapec šťastný, a vroucně ho miluješ, tak se vdej.“

„Duchu svatý, teď bych měl něco říct, ale co?“

Půjčte si a čtěte, stačí každý den kapitolka.

Lída

Marián Kuffa: Maturita z lásky aneb Pro nesmrtelnou duši snesu každý kopanec (Kumran, 2016)

Farář Kuffa šokuje Slovensko! Nejkontroverznější slovenský kněz... (varuje před diktátem gender ideologií). To byly první internetové odkazy, na které jsem při psaní tohoto příspěvku narazila. Byla jsem překvapená.

Bůh, láska, milosrdenství, Panna Maria. Muž, žena, důstojnost, bezdomovci.

To je základní slovník P. Kuffy. Co na něm lidi tak pobuřuje?

Na existenci Mariána Kuffy mě před pár lety upozornila nevěřící babička mého nevěřícího muže, která viděla dokumentární film *Opři žebřík o nebe*. Babi je celý život hledající, nemá v lásce církev, ovšem farář Kuffa ji svou autentičností dostal. „Takto má vypadat správný kněz!“, zhodnotila, „to bys měla vidět.“

Film jsem neviděla, ale jakmile jsem měla příležitost, začala jsem poslouchat Kuffova kázání volně dostupná na YouTube. Až poté se mi dostala do rukou kniha *Maturita z lásky*, která je téměř přesným přepisem jeho kázání. Texty jsou většinou jen dvoustránkové, úderné, vypointované, někdy vtipné, jindy dojemné, většinou obojí. Já, odjakživa citlivka, u jeho slov, ať chci nebo nechci, brečím... cítím se hluboce zasažena Boží láskou a milosrdenstvím, které z těch slov tryskají. Začala jsem promluvy P. Kuffy poslouchat zvlášť tehdy, když potřebuji tzv. „srovnat hodnoty“. Když potřebuji ujistit, co je pravda nebo jak je krásné být ženou a matkou a v čem ženství a mateřství spočívá. Pro mne je to vždy pohlazení po duši a úlevné osvobození od tlaků společnosti. Jak něžně i vášnivě dovede farář Kuffa popsat ženskost! Katolický kněz... a jeho slova jsou tak „sexy“. A stejně láskyplně a citlivě mluví o všech (i o mužích), o věznicích, násilnících, prostitutkách, homosexuálech. Dokáže se nabourat přes tvrdou a pošramocenou skořápku lidí na okraji společností. Vždyť s nimi žije a sdílí každodenní úděl.

Nevím, jestli něco citovat a zvlášť vyzdvihovat. Velmi mě ale zaujala např. rada, kterou by možná měla slyšet každá žena před vstupem do manželství:

„Ženy, vyberte si takového muže, kterého budete ochotny poslouchat a kterého si dokážete vážit“.

Když chce žena být ženou, muž se stává mužem.

Žena-matka je pro život důležitější než žena-inženýrka.

Kněz proměňuje chléb v tělo. Matky proměňují bolest na lásku, kupují nám lístek do nebe... všem, a velmi draze za to platí, protože my hodně stojíme.

Žádná složitá filosofická, mystická a teologická pojednání ani historické exkurzy namáhající mozek. Vše vychází z jeho bouřlivého života a tluče na naše srdce. Ráda bych ho někdy potkala a osobně mu poděkovala. Zatím se za něho mohu na dálku modlit tak, jako on se modlí za nás.

Veronika Bešťáková

Marián Kuffa: Bůh za tebe bojuje do poslední chvíle (BeneMedia, 2018)

Knížní rozhovor s Mariánem Kuffou s názvem *Bůh za Tebe bojuje do poslední chvíle* je strhující ve své pravdivosti, pokoře, otevřenosti, životní praktičnosti. Mapuje jeho život od dětství přes vysokoškolská studia a civilní zaměstnání až po zásadní okamžik, kdy na Gerlachovském štítu málem přišel o život a rozhodl se vrátit ho Bohu posvěcený. Vstoupil tedy do semináře, a ještě jako bohoslovec se začal starat o ty, kteří to nejvíce potřebují, podle motto: *„Milujte lidi takové, jací jsou. Čím míň si to zaslouží, tím víc je milujte. Nemilujte je podle velikosti jejich zásluh, ale podle velikosti jejich potřeb.“*

Na celé knížce ale nejsou nejzajímavější konkrétní události Kuffova života, jeho neuvěřitelné dílo pomoci těm nejslabším, ale postoj živé víry a pokory, se kterým celý svůj život žije. Těžko se píše o něm, lepší je přijmout pozvání na povídání s ním.

Za sebe osobně bych ještě ráda napsala, že po dlouhé době se pro mě právě tato knížka stala motorem v životní vyčerpanosti. Před necelými patnácti lety jsem měla možnost se několikrát s Mariánem Kuffou setkat a je právě takový, jakého nám ho tento rozhovor představuje.

Hanka Damborská

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

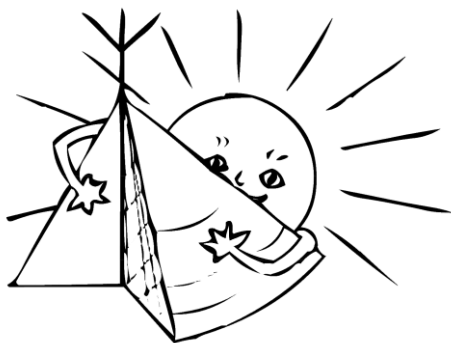
že zpíváte rády! Když jste veselé, něco se vám povedlo, když je vám dobře. Svět je hned mnohem krásnější. Někdy bych radostí i tancovala.

Raději si zpíváte nebo posloucháte hudbu z rádia, z cédéčka nebo z internetu?

Dříve si lidé jen zpívali a hráli na hudební nástroje. Pro radost, při slavnostech, při práci, ale také když byli smutní. Chválili a děkovali Pánu za zdraví, za úrodu, za svoje děti a rodiny. Uvědomovali si moudrost, s jakou nás i celý svět Pán Bůh stvořil a jak se o nás s láskou stará.

Už před třemi tisíci lety lidé chválili Pána Boha zpěvem a modlitbami. Dochovaly se nám v biblické sbírce Žalmů neboli chvalozpěvů. Žalmy královské jsou připisovány králi Davidovi, který jako mladík přemohl Goliáše. Hrál na loutnu, zpíval, a tak oslavoval Boha. Nejprve jako pasáček ovcí, pak i jako vojevůdce a král izraelského národa.

Třeba žalm 23 – Davidův – Bůh to s námi myslí dobře, je naším dobrým pastýřem:

*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám,
dává mi prodlévat na svěžích pastvinách,
vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout.*

*Mou duši občerstvuje,
vede mě po správných cestách
pro svoje jméno.*

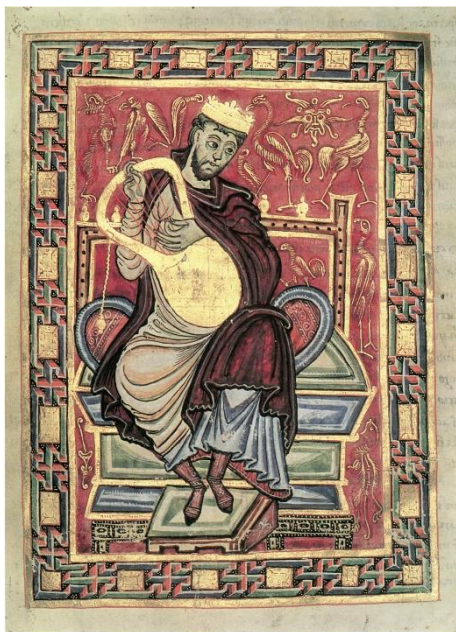
*I kdybych šel temnotou rokle,
nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou.*

Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha.

*Stůl pro mě prostíráš před zraky mých
nepřátel,*

*hlavu mi mažeš olejem, má číše přetéká.
Štěstí a přízeň mě provázejí po všechny dny
mého života,
v Hospodinově domě smím přebývat na
dlouhé, předlouhé časy.*

Žalmy doprovázela řada hudebních nástrojů, jak se dozvídáme z žalmu 150 – *Aleluja!* – hebrejsky Chvalte Pána:

*Chvalte Hospodina v jeho svatyni,
chvalte ho na jeho vznešené obloze,
chvalte ho pro jeho mocná díla,
chvalte ho pro jeho nesmírnou velikost!
Chvalte ho zvukem polnice,
chvalte ho harfou a citerou,
chvalte ho bubnem a tancem,
chvalte ho strunami a flétnou,
chvalte ho zvučnými cimbály
chvalte ho cimbály dunivými!
Všechno, co dýchá, ať chválí Hospodina!
Aleluja!*

Nástroje jmenované v tomto žalmu se postupně spojovaly do jednoho – do píšťalových varhan, které se staly královským doprovodným nástrojem pro slavení mše svaté nejen v malých kostelíčkách, ale i v katedrálách a bazilikách.

Před deseti lety jsme pro náš kostel dostali darem krásné dvoumanuálové varhany. Naši varhaníci je umí krásně rozeznít a společně našim zpěvem můžeme chválit a děkovat Pánu za všechno, co od něho máme. Už svatý Augustin prý řekl: „Kdo zpívá, dvakrát se modlí.“

Naše Kalča často zpívá verš žalmu, který většinou dobře znáte, tak si můžeme hned teď zazpívat:

*Má duše Pána velebí, chválu vzdává,
Pánem je nejen na zemi, buď mu chvála.*

Děti, těším se, že si zase brzy v kostele společně zazpíváme. A možná se mezi vámi najde nějaký „David“ a složí oslavnou písničku, vlastně žalm, kterým bude chválit Pána. To platí jak pro kluky, tak pro děvčata. A kdo se nebude stydět, může nám jej i zazpívat. Nebo může začít zpívat v malé Kalče. O tom se spolu s rodiči domluvte s paní Olgou Nejedlou nebo přímo s panem farářem.

Začíná advent a nacvičujeme koledy. Pilně trénujte. O Vánocích je Pánu Ježíši zazpíváme. Vždyť slavíme jeho narození!

Všem vám přeji nejen hodně koled a dárečků, radosti a pohody, ale hlavně hojné Boží požehnání.

Lída

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Mikulášská nadílka

Ve středu **5. prosince** od 17 hodin ve farním sále. Jako každý rok na začátku prosince se na vás těší Mikuláš s anděly a čertem. Společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky.

■ Výtvarná soutěž „Vánoce očima dětí“

Každoroční akce kláštera Bosých karmelitánů u Pražského Jezulátka, kteří tuto soutěž pořádají pro nejmenší umělce 4–15 let, aby dostali příležitost kreativním způsobem vyjádřit své představy o Ježíšově narození, které je trvale platným poselstvím o Božím příklonu k člověku. Uzávěrka bude pravděpodobně v neděli **16. prosince**. Úkolem je zobrazit na čtvrtku formátu A4 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii. Výtvarné práce odešleme hromadně za naši farnost. Jistě víte, že od Vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera všechny obrázky celoročně vystaveny a můžete se na ně přijít podívat. Těšíme se, že se do soutěže i letos opět s chutí zapojíte.

■ Svátost smíření pro děti

V úterý 18. a ve středu 19. prosince od 17.00 – děti přednostně hned po náboženství.

■ Tříkrálová sbírka

Naše farnost se letos opět zapojí. Koledování bude probíhat **od 1. do 14. ledna**. Výnos Tříkrálové sbírky z největší části tradičně putuje na podporu lidí v nouzi žijících na území ČR, desetina výtěžku každoročně připadne na rozvojové projekty v zahraničí (např. na udržení zdrojů obživy nebo vzdělávání), případně zůstane jako rezerva pro případ humanitárních katastrof. Většina vykoledovaných prostředků zůstává v regionu, kde byly vybrány. Zájemci o koledování se, prosím, hlase v sakristii. Těšíme se na vás.

■ Jarní prázdniny na faře v Rokytnici nad Jizerou

Zveme děti a rodiny na jarní prázdniny v termínu **16. 2. – 23. 2. 2019**. Příští rok pojedeme do Rokytnice nad Jizerou. Těšíme se na vás! Přihláška ke stažení na webu.

Anička a všichni vedoucí.

■ Masopustní karneval

V sobotu **2. března 2019** od 15.00 v prostorách fary. Tentokrát s Bobem a Bobkem – králíky z klobouku. Maminky z mateřského centra chystají pohádkové soutěže, s organizací pomohou naši mládežníci. Neměly by chybět ani odměny a dort budou péci sami králíci.

■ ■ ■ PROGRAM BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2018

Pondělí	24. 12.	Štědrý den	16.00 (zvláště pro rodiče s dětmi) 24.00 (půlnoční)
Úterý	25. 12.	Narození Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Středa	26. 12.	Svatý Štěpán	9.00, 18.00
Neděle	30. 12.	Svaté rodiny	7.00, 9.00, 10.30, 18.00 vždy s obnovou manželských slibů
Pondělí	31. 12.	Sv. Silvestr	17.00 na poděkování za uplynulý rok
Úterý	1. 1.	Matky Boží Panny Marie	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Sobota	5. 1.	ranní mše sv. předvečer Zjevení Páně	7.00 18.00 (svěcení vody, kadidla a křídy)
Neděle	6. 1.	Slavnost Zjevení Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00

Možnost svátosti smíření před Vánocemi

Čtvrtek	20. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Pátek	21. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	22. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít příležitosti ke svátosti smíření půl hodiny přede mší svatou během celé Adventní doby. Rádi také navštívíme vaše nemocné a seniory u vás doma.

„Projevila se Boží dobrotá, která přináší spásu všem lidem“

(Tit 2,11)

Vánoce plné Božích darů a požehnané dny nového roku přeje redakce.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace se zpěvy z Taizé	třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Biblická hodina	třetí středa v měsíci po mši svaté	
Modlitby matek	pondělí po mši sv.	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Setkávání mládeže	středa po mši svaté v 18.45 v klubovně fary	
Příprava dospělých na křest	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na biřmování dospělých	pondělí po mši sv. a dle dohody	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem – nutné včas objednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní charita	dle dohody	
Farní knihovna půjčuje	Středa	16.45 – 17.45
	Neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KALOZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30	
Dětská schola (Malá Kalča)	Zkoušky v pondělí odpoledne	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30 do 12.00	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 9.30	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 13.30	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost u kostela Neposkvrněného Početí Panny Marie

Naše maminka nás naučila dobrou spiritualitu. Když se nemůžeš rozhodnout, modli se k Duchu svatému. Když máš nějakou těžkost nebo problém, modli se k Panně Marii. Nebezpečí – Panna Maria. Jsi bezradný – Duch svatý. To je moje spiritualita.

Nedávno mě překvapilo, když papež řekl: To nejlepší, co máme, vzniklo ze spolupráce Panny Marie a Ducha svatého. Co to je? Ježíš! Papež asi za dveřmi poslouchal moji maminku.

Co dělá Bůh? Co dělá Duch svatý? Hledá „Marie“, ty, které řeknou fiat (ať se děje tvoje vůle). Jejich prostřednictvím pak dělá zázraky. Když řekneme fiat, pak jsme v Božích rukách ten nejlepší nástroj. Bůh tě stvořil tak, že tě nechce nutit, respektuje tvou vůli a čeká, než řekneš fiat. Když to vysloviš, Duch svatý může hned jednat.

Z knihy Mariána Kuffy Bůh za tebe bojuje do poslední chvíle
(BeneMedia, 2018)

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz